

Toimittajalta.

Ruusu-Ristissä meillä ei ole ulkonaista poliittista ohjelmaa, koska noudatamme teosofisen liikkeen alkuperäistä traditsionia, jonka mukaan T. S. pysyy loitolla päiväpolitiikasta. Tätä nyt ei ole käsitettävä niin, että virallisista ja muodollisista syistä tukahuttaisimme itsessämme poliittisia halujamme ja taipumuksiamme, vaan niin, että teosofinen elämänymmärryksemme on vapauttanut meidät – ainakin seurana – halusta sekaantua politiikkaan ja puolue-elämään.

– Ettekö sitten ollenkaan välitä maailman menosta? kysynee moni. – Oletteko kasvaneet niin kylmiksi ja sydämettäömiksi, etteivät esim. yhteiskunnalliset epäkohdat teihin ollenkaan koske?

– Uskon päinvastoin, vastaan tähän, – että yksilöinä mielenkiinnolla seuraamme maailman tapahtumia.

– Nostamatta itse sormeakaan toiseen tai toiseen suuntaan?

– Ehkemme usko niin suuria omista sormistamme.

– Eikö jokaisen ihmisen velvollisuus – riippumatta hänen uskostaan ja uskontunnustuksestaan – ole tehdä voitavansa olojen parantamiseksi ja onnen luomiseksi maan päälle?

– Epäilemättä.

– No mutta siihen poliittinen työ ja toiminta juuri tähtää!

– Kauniisti sanottu. Ja jos pidämme kiinni tästä teidän määritelmästäanne, silloin minä hämmästyän teitä seuraavalla sanalla: sekä yksilöinä että Ruusu-Risti-seurana harrastamme juuri sitä politiikkaa; emme ole muuta kuin poliitikkoja, koko työohjelmamme on läpeensä poliittinen, sillä meidän harras pyrkimyksemme on luoda onnea maan päälle.

– Nyt en ymmärrä teitä. Poliitiikka on toimintaa ja työtä, osanottoa julkiseen elämään, ja tähän ette, luvalla sanoen, tee mitään.

– Sangen imartelevaa. Luulette meidän siis laiskottelevan?

– Tietysti lueskelette, juttelette, tuumaillette, mutta todellinen elämä on tekoa.

– Ja meidän elämässämme ei siis näy mitään hedelmiä tutkimuksistamme ja tuumailuistamme?

– En sitä väitä. Olenhan sekä kuullut että nähnyt, että te olette hyväluontoisia, auttavaisia ja luotettavia ihmisiä. Mutta tämä on teidän yksityiselämäanne ja kysymys on nyt julkisesta poliittisesta elämästä.

– Yksistäänkö julkisessa elämässä voidaan siis työskennellä ihmiskunnan onnen puolesta? Myönsitte äsken, että poliittinen toiminta tarkoittaa onnen luomista maan päälle. Minäpä kysyn: kenen onnen? Eikö ihmisten, elävien ihmisten? Ja ihmiset ovat yksilöitä!

– Aivan oikein, mutta ihmiskunnan pysyvä onni ei ole sama kuin kuolevaisten yksilöiden. Minun onneni haihtuu pian, mutta kaikkien ihmisten yhteinen onni, joka

riippuu hyvistä ja suotuisista oloista ja elämänehdoista maan päällä, – se on pysyvä läpi aikojen ja takaa onnen vielä syntymättömille sukupolville.

– Vaikkapa niinkin: en väitä vastaan. Mutta jos kerran on kysymys niin ylevästä ja ihanteellisesta tarkoituksesta kuin kaikkien ihmisten onnesta, on varmasti yhtä tärkeä kysymys se, millä keinoin tuo onni on saavutettavissa.

– Tietysti, eikä sitä saavuteta tuumailulla vaan toiminnalla, toisin sanoen poliittisellä työllä!

– Pitäkäämme kiinni määritelmästä, jonka itse annoitte: politiikka on työtä – voimme lisätä: tietoista työtä – ihmiskunnan onnen puolesta. Emme kiinnitä huomiota siihen, että puolue-elämä tai jonkun suurvallan maailmanpolitiikka usein tähtää kaikkeen muuhun kuin ihmiskunnan onneen (jonka seikan takia itse sanalla politiikka on vastenmielinen kaiku monen ajattelevan ihmisystävän korvissa), – vaan pidämme kiinni siitä, että politiikka itsessään on jalointa työtä, mitä olla voi. Nyt tekee mieleni huomauttaa, että poliittista toimintaa on, kuten tiedätte, kahta lajia: n. s. reaaliolipolitiikkaa ja n. s. aatteellista politiikkaa. Edellinen rakentaa onnea tosiolojen pohjalle, jälkimäinen koettaa ajaa läpi jotain aatetta. Ottakaamme konkreettinen esimerkki. Ennen maailmansotaa tehtiin Suomessa paljon työtä raittiuden puolesta; oli yhdistyksiä ja seuroja, oli puhujia ja opettajia, oli yleinen mielipide; tämä oli reaaliolipolitiikkaa. Nyt on meillä kieltolaki, jota lain voimalla koetetaan toteuttaa; tämä on aatepolitiikkaa. Missä on näiden kahden poliittisten toimintain ero? Eikö se ole keinoissa? Molemmat tähtäävät samaan päämäärään: kansan raitistuttamiseen; ja taustassa on vakaumus, että raitis kansa on onnellinen kansa. Ei ole eroa päämäärässä, vaan keinoissa.

– Totta kyllä, mutta mitä sanoillanne ajatte takaa?

– Sitä, että politiikka käytännössä kärjistyy keinoihin. Te väititte, että me emme Ruusu-Ristissä harrasta politiikkaa, minä taas sanoin, että koko työmme on politiikkaa. Siihen te vastasitte, että me emme tee mitään poliittista työtä, ja minä taas puolestani sanoisin: entä jos kaikki riippuu siitä, että meillä on erilaiset keinot. Mahdollisesti meillä myös on hieman poikkeavia käsityksiä ihmiskunnan onnesta. Uskon kuitenkin, että tämä ero on pienempi, – niin, ehkei sitä ole olemassakaan. Sillä kaikki myöntänevät, että ihmiskunnan lopulliseen onneen kuuluu, että ihmiset elävät veljinä keskenään, että sodat kansojen kesken ovat loppuneet, että väkivallan töitä ei enää tehdä, vaan että sivistys on yleinen ja pahan voima on murrettu j. n. e. Eikö niin?

– Niin minäkin arvelen, vaikka onhan intoilijoita, jotka väittävät esim., että sota on kuttuurille välttämätön. Me joka tapauksessa olemme yhtä mieltä kaukaisesta päämäärästä, vaikka tosioloihin perustuva poliittinen toiminta ei suorastaan saata siihen tähdätä. On monta „etappia“ tiellä. Monet lähemmät päämäärät on saavutettava, ennenkuin voi antautua työhön yksinomaan lopullisen ihanteen puolesta. Tässä tapauksessa on luonnollista olla reaaliolipolitiikko.

– Ja hyväkin, kunhan ei kadota silmistään ihannetta. Meistä onkin olemassa kolmas poliittinen toimintamuoto: aatepolitiikka, joka perustuu tosioloihin.

– Sepä kiinnostavaa. Ja semmoistako poliittista työtä te Ruusu-Ristissä teette?

– Semmoista.

– Mutta missä se näkyy?

– Näkyköön tai olkoon näkymättä. Työmme ei ole näyttämötyötä. Se ei kaipaa maailman aploodeja.

– Ja sentähden maailma luonnollisesti kysyy: onko sitä olemassakaan? Kun näin paljon olette minulle kertonut, täytyy teidän jatkaa. Vai onko politiikkamme salaista . . .?

– Ja maanalaista, tahdotte sanoa? Ei, siinä ei ole mitään salaista. Kerron teille varsin mielelläni, mikä on meidän poliittinen toimintamme. Sen voi lausua parilla sanalla: koetamme luoda uusia ihmisiä – henkisesti uusia.

– Uusia ihmisiä?

– Niin, nähkääs, ihmiset ovat aikansa lapsia ja olojensa kaltaisia, mutta olot ovat myös ihmisten mukaisia. Senpätähden ei olisi kehitystä ollenkaan, ellei ihmisten kesken aina olisi tyytymättömiä edelläkävijöitä, jotka vaativat olojen muutoksia; kun nämä saavat jotakin aikaan, seuraavat joukot perässä, kasvaen taas uusien olosuhteiden rinnalla. Onko niin?

– On epäilemättä.

– No niin, me pidämme silmällä ihmiskunnan lopullista onnea, kaikkien ihmisten veljeyttä, ja koetamme kasvattaa niitä ihmisiä, jotka hengessään kaipaavat tätä veljeyden onnea. Meillä on aatepolitiikkamme, mutta emme tahdo sitä minkäänlaisilla pakkokeinoilla edes yrittää toteuttaa. Emme semmoisiin ollenkaan usko. Olemme toteuttamistyössämme täydellisesti reaalipoliitikoita. Edellytykset on ensin luotava, ennenkuin tuloksia toivotaan. Ja edellytyksistä ensimmäinen on valiojoukko uusia ihmisiä. He voivat sitten kasvattaa yleistä mielipidettä ja viedä asiaa askel askeleelta eteenpäin.

– Mutta eivätkö yksilöt ehdi kuolla, ennenkuin saatte tuommoisen valiojoukon kasvatetuksi? Eivät ihmiset käden käänteessä muutu. Opettajatkin ehtivät kuolla pois, ennenkuin uudet ihmiset valmistuvat!

– Sepä se. Ja siinäpä onkin meidän salaisuutemme.

– Ahaa, siis kuitenkin jotain salaista, josta ei sovi puhua!

– Ei ollenkaan, siitä päinvastoin yhtä mittaa puhumme. Salaisuutemme on perin julkinen. Se on yksinkertaisesti tämä: me emme usko kuolemaan.

– Te ette usko kuolemaan? Uskotte siis iankaikkiseen elämään. Mutta sitähan miltei kaikki ihmiset uskovat. Mitä tekemistä sillä on poliittisen toiminnan kanssa?

– Odotin kysymystä. Yleinen mielipide on todella sillä kammalla, että kuolemanjälkeinen elämä on uskon asia ja että politiikka kuuluu yksinomaan tähän

elämään. Meidän kantamme on toinen. Me uskomme jälleensyntymiseen. Uskomme, että ihminen palaa maan päälle yhä uudestaan ja uudestaan. Uusi ruumistus on vanhojen jatkoa. Mikään työ tai ponnistus ei mene hukkaan. Korkealle tähtäävä poliittinen työ ei pysähdy kuolemaan. Kuolema ei voi sille mitään. Epäitsekkäs työ ihmiskunnan hyväksi voittaa kuoleman. Sen sijaan, että „usko“ on pyhäpäivän asia, toispuoleinen harrastus, pilventakaisten tavoittelua useimpien ihmisten mielestä, otamme sen jokapäiväisen elämän käytäntöön ja teemme työtä *sub specie aeternitatis*. Kasvattaessamme uusia ihmisiä – ehkä paremmin sanoen: kasvattaessamme itseämme uusiksi ihmisiksi – emme pelkää kuolemaa. Työmme jatkuu kuoleman jäkeen ja syntyessämme uudestaan maan päälle. Valiojoukko luodaan hitaasti, mutta varmasti.

– Kylläpä te olette omituisia ihmisiä ja omituisia poliitikoita. En ole mokomaa kuullut. Teidän ohjelmanne on haaveilijain ohjelma.

– Haaveilijain . . . taikka kukaties kaikista käytännöllisimpien ihmisten. Mikä usko se on, joka ei elämässä muutu tiedoksi? Jos elämme kuoleman jälkeen, täytyy meidän nyt jo olla henkiolentoja. Jos ikuinen elämä on olemassa, täytyy sen nyt jo olla meissä. Miksikä emme rakentaisi elämäämme nyt jo sille perustalle? Miksikä emme nyt jo eläisi henkiolentojen tapaan? Henkiolentona eläminen ei tarkoita pikkumaista itsensä kiduttamista, vaikka semmoinenkin, s. o. kieltäytyminen erinäisissä suhteissa, joskus kuuluu henki-elämään, vaan henkiolentona eläminen on uudessa asenteessa elämään nähden, laajemmissa näköaloissa, suuremmassa kestävydessä ja kärsimiskyvyssä, sanalla sanoen: korkeimman ihanteen puolesta eläminen elämänsä koko työssä ja toimessa.

– Eivätkö kaikki tosi uskovaiset niin elä?

– Saattavat kylläkin moraalisesti katsoen. Mutta uusi älykkyys on siinä, että olemme tietoisia elämän ikuisesta ohjelmasta, „Jumalan suunnitelmasta“, kuten usein sanotaan.

– Ah niin, kertokaapa jotain tästä ohjelmastanne . . . ja myös työtavoistanne!

– Toisten ehkä.